

[Kirkeministeren.]

skud, Statskassen har ydet til Præstelønninger ifølge Loven fra dengang.

Hvad Forrentningsspørgsmaalet angaar, har Tanken naturligvis oprindeligt været den, at den kirkelige Ligning hvert Aar for sig skulde være tilstrækkelig til at dække Udgifterne, saa at Staten maaske ved at staa i Forskud kunde faa noget Rentetab i Aarets Løb, men Staten skulde ikke staa i Forskud med Millionbeløb, der overførtes fra det ene Aar til det næste og oven i Købet overførtes med større og større Beløb. Det var til sidst saaledes, at det, som Statskassen havde til gode, omtrent svarede til et Aars Kirkeskat, det vil sige, at den til enhver Tid stod i Forskud med et Beløb paa mellem 3 og 4 Mill. Kr. Der er intet i Loven, der begrunder, at Statskassen Aar igennem skulde gøre dette rentefrit, og man kan ikke sige, at Staten handlede forkasteligt ved ikke fortsat at ville gøre det. Derfor er det naturligt, at Finansministeren ud fra den Betragtning, at han vil have Orden i Pengesagerne — en bedre Betragtning kan en Finansminister ikke anlægge, hele Landet er interesseret i, at han bringer Orden i Pengesagerne —, en Dag kommer og siger til Kirkeministeren: Det bliver nødvendigt, at dette Beløb forrentes, indtil det er betalt, det vil være en Spore til at faa det afviklet. Og det blev en Spore dertil; Beløbet kom under Afvikling. Det havde været heldigere, om man længe før, i de 3 Aar, Venstre havde Regeringen, i Stedet for at lade Beløbet vokse og blive større havde søgt at komme den Vej ud, saa at man fik det afviklet, at man fik Statskassen befriet for denne Byrde. Det tjener til Anbefaling for den Regering og den Finansminister, der gjorde det, det var Venstre, der undlod det.

Jeg har gerne villet sige dette til den ærede Ordfører for Forespørgerne, fordi det, der for mig er Kærnen i Sagen, ikke er det, som han talte om i Gaar, disse Angreb paa, at Statskassen havde faaet lidt Renter en ganske kort Tid; det, der er Kærnen i Sagen, er, at Gælden er stiftet, og at Statskassen havde Pengene til gode, gennem adskillige Aar rentefrit. Naar vi regner det hele igennem, kan der ikke paapeges et Øjeblik, hvor Staten har tjent paa Forrentningen, for Staten har ikke faaet større Rente, end den selv har maattet yde for de Laan, den optog, og Staten havde ikke saa mange Penge paa det Tidspunkt. Den væsentlige Del af Tiden, den første Del af Tiden, ydede Statskassen i Virkeligheden gennem denne Rentefrihed et Tilskud til de kirkelige Skatteydere. Det er maaske ikke usæd-

vanligt, at Utak er Verdens Løn, men fra de kirkelige Skatteydere Side og fra de Menneskers Side, der søger i denne Sag særlig at være de kirkelige Partier og optræde paa Kirkens Vegne, skulde Utak nu alligevel ikke være Verdens Løn.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne synes ikke om den Maade, jeg havde sammenholdt Budgetter og Regnskaber paa. Det er jeg oprigtig ked af, ikke for min egen Skyld, men for det ærede Medlems Skyld, for det viser nemlig, at det ærede Medlem, al hans øvrige Dygtighed ufortalt, ikke er kyndig, naar det gælder Regnskabsvæsen. Det er Regnskaberne alene, det kommer an paa, sagde den ærede Ordfører i Gaar. Men deri har han ganske Uret. Enhver habil Sogneraadsformand, selv i ganske smaa Kommuner paa en 300—400 Mennesker, vil vide, at det rigtignok ogsaa i høj Grad er Budgetterne, det kommer an paa ved Skatteligning. Det er kommunal Børnelærdom, at Budgetterne er det afgørende ved Skatteligningen. Den Skatteligning, der f. Eks. fandt Sted i Februar—Marts i Aar, er sket paa Grundlag af de kommunale Budgetter for 1936—37, saadan som de forelaa paa Skatteligningstiden, og først halvandet Aar efter, at Skatteligningen har fundet Sted, kommer det tilsvarende kommunale Regnskab. Det vil sige, at man skal have Kendskab til Budgetterne for at kunne ligne sin Skat, man skal regne med Budgetterne for at kunne gøre dette, og følgelig er hvert eneste Ord, jeg sagde herom i Gaar, uigendriveligt rigtigt. Og det er lige rigtigt, enten den ærede Ordfører saa er i Stand til at forstaa det, eller han ikke er det. Derfor maa den ærede Ordfører ogsaa finde sig i det, naar jeg hævder, at paa Grundlag af de foreliggende Budgetter og Regnskaber, og hvad der for en kyndig lader sig læse ud deraf, er Minister Bruun-Rasmussens Ligning mere angribelig end Minister Dahls Ligninger.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne fandt det forkasteligt, at jeg havde nævnt, at Biskop Bruun-Rasmussen havde været Medlem af den Komité, der havde faaet mere til sit Kirkebyggeri, end nogen anden i Landet havde faaet. Jeg har ikke sagt, jeg har end ikke antydnet, og jeg har heller ikke tænkt at beskyldte Biskop Bruun-Rasmussen for at have gjort noget slet ved som Formand at virke for, at denne Kirke fik Tilskud, tværtimod, jeg er fuld af Beundring over den Dygtighed og Energi, som Biskoppen i saa Henseende udfoldede. Den ærede Ordfører maa nemlig ikke glemme, at jeg har fundet Minister Dahls